

По време на борбения път на Трой през ледената пустош не само мислите за неговото измъкване бяха ангажирали съзнанието на Клод.

Но преди да стигнем до основното, до което той целеше да достигне през този ден, ще проследим пътя на някои наши по-млади познати, някои от които бяха доста по-свързани със случая, отколкото предполагаша.

Брейди и Дайами, след като се бяха срещнали и с Ферди, малко преди обедните часове вече се насочваха към залата West Port Hall, където единия от тях нямаше търпение да представи на другите двама до какви изводи бе достигнало разследването му. Разбира се, след като оставиха колата на една странична алея, тримата тийнейджъри бързо установиха, че през някой от официалните три входа - предния, задния и онзи за персонала - щеше да им е трудно да влязат, тъй като те отвсякъде бяха завардени с денонощна охрана. Не бе никак изненадващо, че след повторния случай с необяснимо изчезване на произволни хора залата не можеше вече да бъде отворена за посетители - поне докато разследването на служителите на реда не достигнеше до поне някакво развитие.

Впрочем, именно най-познаният на нас от тези служители - Амбър - и в момента се намираше тук. Тя стоеше на предния вход и разговаряше със свои колеги, а присъствието ѝ, разбира се, правеше влизането през главния вход още по-невъзможно за четиримата тийнейджъри. Водачът на които - Брейди - уважаваше безкрайно много своята леля по линия на баща си, но не можеше да рискува тя да осуети плановете му.

Не че младежът знаеше със сигурност какви бяха плановете му. Но несъмнено нямаше търпение да представи на приятелите си това, което знаеше. За тази цел се наложи тримата да се вмъкнат тайно в West Port Hall през едно малко прозорче, заобиколено от растителност, което за тяхна радост го правеше почти невидимо за минувачите по улицата. Далеч по-видимо обаче щеше да бъде влизането на момчетата от другата страна, тъй като навсякъде из коридорите на сградата имаше униформени - затова Брейди, Дайами и Ферди се постаряха да са възможно най-тихи.

И не само те...

Ненадейно, някъде иззад тримата тийнейджъри се чу лек шум като от счупване на нещо тънко, последван от леко момичешко възклицание:

- Ох! Токчето ми се счупи!

- Казах ти, че трябваше да си ги сваляш! - мигновено последваха други троснати, но също по-тихи думи, изречени от момиче.

Тримата младежи се върнаха няколко метра назад и ококорени видяха, че зад единия ъгъл се намираха две от познатите им съученички...

- Савана!? - извика ококорен Брейди, разбира се, не с истински вик, а просто с повишен тон.

- Ванеса!? - бе не по-малка изненадата за Дайами.

Двете приятелки се ухилиха широко. Савана, която тъкмо бе премахнала обувката със счупеното си токче, сега си махна и следващата и се обърка към младежите с думите:

- Здравейте, момчета!

- Какво правите тук? - попита Брейди, макар и реално да знаеше отговора.

- Ами... - отвърна тихо Ванеса, споглеждайки се с най-добрата си приятелка. - Ние случайно ви видяхме и... решихме... да ви проследим...

- Притеснени сме за вас - каза Савана, като проблясъците в погледа ѝ се отправиха, очаквано, най-вече към Брейди. - Най-вече за теб. Не се беше появявал в училището няколко дена.

- Аз... разследвах... - отвърна тихо момчето и приведе глава надолу, но изведнъж някъде откъм коридора отстрани се чуха стъпки, които го принудиха да замълчи, а после и той и Дайами да придърпат момичетата със себе си и заедно с Ферди да отидат да се скрият зад една открехната врата недалеч оттук.

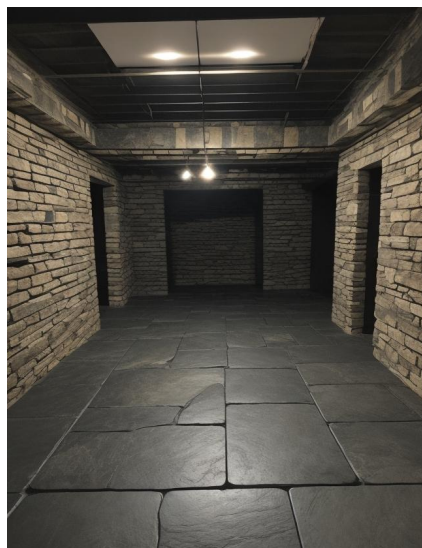
Всъщност, те не просто се скриха зад нея - от охранителя, който бе чул шумовете им и затова бе дошъл да провери какво се случва. Въпросната врата - към минус първия етаж на сградата, който някои вероятно биха нарекли и 'мазе' бе мястото, на което Брейди поначало планиваше да поведе приятелите си. Стори го и сега - при това с двама човека отгоре в компанията им.

- Трябваше просто да ни кажете, че искате да дойдете с нас... - каза тогава момчето, поглеждайки към двете момичета, най-вече към Савана. - Не бихме имали против още две глави, които да мислят над въпроса с... изчезванията.

- Значи наистина за това е цялата работа, както си и предполагаме? - попита русокосата тийнейджърка. - Вие разследвате сами... изчезванията?

- Всъщност, най-вече Брейди ги разследва - и ни води тук, защото твърди има някакъв напредък - уточни Ферди и се огледа, после попита въпросното момче: - Ами сега? На къде?

И той, и останалите се съсредоточиха в това, което ги обкръжаваше - лишени от дневна светлина коридори, из които поне осветлението беше доста добро. Не беше много нужно Брейди да отговаря, за да разберат героите, че ще тръгнат из тях.

А колкото повече вървяха по тези коридори и колкото по-надолу се спускаха по етажите, толкова по-притъмнена ставаше атмосферата. Притъмнена и... древна.

По едно време героите се чувстваха така сякаш се намираха сред дълбоко подземни археологически разкопки.

- Никога не съм предполагала, че West Port Hall крие... такива неща из недрата си! - възкликна по едно време Ванеса.

- За жалост малко хора са запознати с тази древна система от руини, датиращи още от преди създаването на модерния град Уест Порт. Дори създателят му Стенли Харисън вероятно не е бил запознат с този подземен - поне по неговото време - град.

- Значи навремето всичко това е било над земята? - почуди се Савана, оглеждаща се и удивена.

- Всъщност винаги си е било под земята, но пък преди много векове входът за към него е бил на открито, а не на долните етажи на огромна съвременна сграда.

- Но по онова време тези земи са били обитавани от индианските племена, сред които произхождат и предците ми? - изрече с вълнение Дайами, попивайки с трепетен поглед всеки един елемент наоколо. - А тази архитектура... изглежда твърде нетипична за тях. Повече наподобява средновековната европейска... и не само европейска... Или може би античната... късно античната? По-стара?

Напълно се обърка, затова Брейди побърза да уточни:

- Това е така, защото, макар и основни владетели на тези земи, индианците от онези времена са имали доста особени трансокеански отношения със Стария свят - обясни Брейди. - Не ме питайте как съм издирил тази информация - не беше никак лесно... До голяма степен дори не е напълно потвърдена и затова не присъства в повечето научни четива. Не само защото има още много за проучване по отношение на нея, а и защото е замесена с твърде особени свръхестествени данни. А човекът на двадесет и първи век, дори и в години с ясна на целия свят свръхестественост, все още подлага доста неща от миналото на съмнение - и може би с право, не бива веднага да се връзваме на всичко, което ни хрумне. Особено когато това може да пренапише напълно историята. Но пък конкретно в случая... мисля, че би си заслужавало да приемем, че някои неща са истина...

Младежът пристъпи надолу по старите стъпала сред руините, достигайки до нещо като обширна площадка, над която се издигаха три нива. Ако досега някой не бе осъзнал, че подземие то на West Port Hall градираше в същински археологически обект, то тук, на това място, подобно съмнение вече не можеше да съществува.

Всичко изглеждало *безумно* древно. Дори нереално древно като за тези географски ширини - но ето, че сега се намираше пред очите на тийнейджърите. Изградено най-вече от камък, това някогашно селище несъмнено притежаваше подчертан чар, с който можеше да заплени дори и онези, които не се интересуваха от миналото на света. А за онези, които се интересуваха - като археолозите, които вероятно често посещаваха това място, но след изчезванията вероятно дори тяхна работа бе принудително прекратена - подобно кътче вероятно се явяваше същински Рай.

- Всичко изглежда доста по-различно от старите снимки от преди двадесет години, които разглеждах... - отбеляза Брейди, който, макар и за разлика от приятелите си подготвен за това, което щеше да види, сега също се оглеждаше с възхищение. - Но онова, за което идваме... си е още тук...

Рече и застана при централния - и най-големия - от няколкото масивни каменни блокове, намиращи се на най-долното ниво. Почисти дебелия слой прах по него и се загледа в интересните изрисувани символи, които се появиха изпод него.

Не само Брейди се загледа в тях, а и приятелите му. Единият от които - Дайами - отвори широко уста и очи.

- Разбираш го, нали? - погледна към него Брейди, с проблясък на надежда в погледа. - Разчитах на това. Открих какви ли не сходни преводи из интернет, но... друго си е прочита на човек с реални корени сред хората, живяли някога тук...

Дайами, поемайки си дълбоко от не съвсем свежия, но достатъчен въздух на това място, прилекна пред каменния блок. Присви очи и прошепна:

- За видимото и невидимото... Видимото да живее в невидимото... и невидимото да живее във видимото... тук и сега...

При последните си думи младият мъж усети нещо необичайно. Някакво привличане, което като магнит водеше ръката му там, към надписа. Не се възпротиви,

защото нещо го накара да усети, че така беше правилното - дали защото някъде там, дълбоко в себе си, той чувстваше връзката със своите предци, или заради друго... това може би не бе от чак такова значение, защото след секунди пред очите на него и на приятелите му се случи нещо, което ги смая.

Символите под ръката на момчето засията - а секунда по-късно и целият каменен блок засия. Ненадейно, от другата страна, зад сиянието, започна да се появява силует - на човек. На младо момче... Отначало той просто премигваше, също както започна да премигва и изкуственото осветление на това място - което доведе смутни спомени у младежите за други едни премигващи светлини, с които те се бяха сблъскали в изминалите седмици...

Но този път никой не изчезна. Напротив - някой се появи. За огромно изумление на младежите, изведнъж там се бе появил един млад мъж, един млад индианец, който, макар и отпаднал и раздрипан ги гледаше развълнувано, както и те гледаха нещо - защото на мига го познаха.

- Вие... вие виждате ли ме? - прошепна той с небивала радост.

А те, зяпнали го ококорени, накрая се спогледаха един друг, при което ведрият вик на една от неговите фенки - Ванеса - огласи цялата зала:

- Тайен! Ти се завърна!

Той не я познаваше, нито пък познаваше добре някой от другите - но радостта си личеше по изразенията на всичките.

- Какво стана? - прошепна Брейди и пристъпи крачка към младият индианец. - Къде бяхте те и другите? И... защо и те не се върнаха с теб?

Преглътна тежко, пронизан от хладна вълна от чувства.

- Те са тук. Всички сме тук... и бяхме тук през цялото време! - отвърна индианецът. - Но никой не можеше да ни види. Само ние можехме да се видим един друг.

- О... значи това има предвид надписът... - изрече Дайами и се загледа към символите на камъкът, от който вече бе отдръпнал ръката си. - За видимото и невидимото... Видимото да живее в невидимото... и невидимото да живее във видимото... тук и сега...

- Някак си, когато ти прочете този надпис и сложи ръката си на него... ти си призовал Тайен да се върне! - констатира изумителният вълнуващ факт Ферди.

- Но... как? - недоумяваше Дайами.

- Ти... ти беше казал, че имаш далечна родствена връзка с Тайен, нали? - попита тогава Брейди, заглеждайки ту своя приятел, ту завърналият се към света на видимите певец.

- Така ли? - почуди се изпълнителят, заглеждайки с интерес другия индианец.

- Ами... да - отвърна подсмехнат Дайами. - Далечни роднини сме, но на теб никога не са ти говорили за мен, предполагам.

- Не мисля, че са... но се радвам да се запознаем - рече Тайен и стисна ръката на своя далечен братовчед. - Ах, а си нямаш и представа колко се радвам, че отново мога да осъществявам допир с хората!

- Все още не разбирам - обади се примигващата Савана от страни. - Как така *само той* отново е станал видим?

Въпросът ѝ бе насочен конкретно към Брейди, който изглежда, че навързваше нещата по-бързо от останалите. Той погледна трепетно към нея, после погледна и към останалите и рече:

- Както рече казах - това място е много специално. Свръхестествено. От онова, което разбрах за него по време на проучването си ми стана ясно, че древните обитатели на този край са го използвали с различни цели, но най-вече, за да се опитват да потискат мрака.

- Доста обичайно за едно общество - да са опитва да изкорени злото, което може да дебне от всеки ъгъл - отбеляза Ферди.

- Да, но в случая не става въпрос за какъв да е мрак, а за... конкретно за мрака, който се намирал вътре, сред тяхното собствено общество. Онзи, породен от лъжите и интригите, с които те самите биха могли да унищожат хармонията помежду си - каза Брейди и въздъхна. - Хората сме си хора. Често се поддаваме на нечестното. И му позволяваме да ни обладае, а така съсипваме основите на светът около себе си. Тези измами... тези интриги, на които сме способни дори и когато изглеждаме сплотени... според легендите онези древни индиански племена са искали да блокират *именно тях* и влиянието им... *Те* е трябвало да станат невидими, изчезвайки във видимото. Но

предполагам, че с времето нещо се е объркало... и невидими и на практика несъществуващи са започнали да стават не само тези негативни деяния... а понякога някои от самите хора наоколо.

- Мислиш, че това е причината за изчезванията? - почуди се Ванеса, в чието съзнание изведнъж започнаха да се навързват някои неща. - Че по времето, по което са се случили те... някъде наоколо из залата са се реализирали интриги, които са нарушили хармонията и вълшебството на онези индиански племена някак е рекуширало? Интриги като... онази, в която Лойд вкара мен?

Настъпи кратко мълчание. Всички присъстващи на това изумително място просто се гледаха очудени и все още асимилиращи тези теории. А една от тях - Савана - същевременно с трепет си припомни други факти, с които само тя бе запозната, и които сега започнаха да я човъркат отвътре с известно чувство за вина...

- Изглежда, че сме намерили някои от отговорите на въпросите си, но въпреки това си струва, че нещо тук липсва - отбеляза тихо тогава Брейди. - Нещо в целия този пъзел... не е съвсем наредено. Но поне вече знаем друго - той погледна към Дайами и Тайен. - А именно - че за да върнем изчезналите е необходимо просто да бъде направен онзи ритуал, който ти, Дайами, неволно направи преди минути. Някой с кръв, обвързана с онази на изчезналите, трябва да положи ръката си на камъкът... и да изрече думите...

- О, мислиш ли, че наистина това е ключът? - почуди се с огромно вълнение Ванеса.

- Има само един начин да разберем - каза Брейди, пое си въздух и отново се приближи към камъкът.

Падна на колене пред него и положи ръката си върху му. Докато приятелите му го наблюдаваха и усещаха какво се канеше да стори той, младежът започна да изрича... словата:

- За видимото и невидимото... Видимото да живее в невидимото... и невидимото да живее във видимото... тук и сега...

И ето - същата онази светлина отново се появи. А, там, на съвсем същото място, на което преди секунди се бе появил Тайен, сега се оформи... друг силует.

На едно завърнало се момиче.

- Джени! - щом видя своята приятелка, ликуващата Ванеса не се въздържа и направо отскочи да я прегърне.

- Вие... вие ме виждате!? - реакцията на момичето бе същата като онази на завърналия се индианец преди малко - тя дори погледна към самия него, за да получи подвърждение дори и само от погледа му.

- Да. Виждаме те - отвърна с невероятно облекчение нейния племенник Брейди, който също пристъпи към нея с благо изражение и не се поколеба на свой ред да я прегърне.

Нещата ставаха все по-ясни. Или поне това как изчезналите можеха да се завърнат от своето състояние на невидимост бе достатъчно ясно, за да изтичат всичките младежи

още сега там, на входа на голямата сграда, и да се срещнат с лицата на реда, за да им споделят за откритието си.

А Амбър, макар и очудена да види как така тези няколко познати и не съвсем познати тийнейджъри се задаваха откъм вътрешната страна на West Port Hall, остана разтърсена щом видя, че двама от тях бяха Тайен Ачак и Джени Кенеди. Надеждата никога не се бе намирала тъй близо до нейното сърце - а и до сърцето на близките на останалите изчезнали в тази зала по време на съмнителните случаи...

Както намекна и самият Брейди - още въпроси оставаха неразгадани, но въпреки това радостта от вече намерените отговори бе огромна.

Един мъж обаче, който изначало знаеше много повече за случващото се, изпитваше радост от друго. Намираш се там, в притъмнения хол на обширното имение “Джейвика”, Клод гледаше образите на всички тези ликуващи хора в West Port Hall, които се появяваха сред вълшебно кълбо от тъмен дим от едната му страна. Същевременно гледаше и към друго едно такова кълбо, с ликът на току-що открития сред арктическите ледове Трой, когото няколко добри хора отнасяха на корабът.

Гледаше и... се усмихваше. Гледайки и към двете видения.

- Лека-полека разплитате всичко, нали? И вероятно си мислите, че имате някакво надмощие над силите на злото... Но силите на злото са във вас... и вие сте част от тях... С лъжите си... с интригите си... манипулациите, които сте правили или рано или късно ще направите... Бъдете си щастливи до тогава, геройчета... И си мислете, че сте променили нещо... - прошепвайки последните думи, той отиде настрани, при прозореца, от който имаше изглед към предния двор. - А междувременно, докато се осъзнавате... аз ще направя и последната стъпка от... плана си...

Погледът му се присви и проблесна докато той наблюдаваше двойката мъж и жена, които се задаваха към входа на къщата.

